

Tills nordan henne slet i girig lystnad,
och kölden henne lugn och stelhet gaf —
blek vallmo, tynande på sandig graf,
och ljuf viol i skogens djupa tystnad.

Men annat blomsterlif ur mullen, gruset
skall vakna leende, när det blir vår,
när kvittret blir till sång i skogens snår,
och öfver jorden strålar eterljuset.

Förbidan.

Finns någon tröst? Hvad svar ger all naturen?
Ett litet kvitter hörs ur skogens snår.
Säg, kan det båda att det än blir vår?
Helt visst! Re'n smeker sunnan fångselmuren.

En suck vill fram ur bröst, där vinterdvala
förkväft all längtan, hvarje glädjeslag,
i rymden märks en varlig skiftning svag,
de höga bergen skymta fläckvis kala.

Och vissna' strån från sommartid förfluten,
förmultna viljelöst i halfsmält snö,
den blomstervärld, som tvangs i svårmod dö,
af höstens slagg och regnmoln nederbruten.

Ros, ros och törne.

Mins, hvarje ros så frisk bär skarpa taggar —
en sårar handen och en annan sinnet,
en heter afund, en är hat som aggar,
en stinger länge, en går snart ur minnet.

Att rosor bryta är att smärtan fånga,
med lust tillsamman, lust, som dock ej mättar,
men som förströr i tider dystra, långa,
ja, doft af rosor sinnet likväl lättar.

Ros, ros och törne, ve i fröjdetider,
eld fladdrande mot djupa, dystra vatten —
en följd af strider och en följd af segrar.

För ökenvandrarrens blick det ofta hägrar,
de många stjärnorna stå upp i natten,
men hvarje natt mot morgongryning skrider.

Svallvågen.

Ren' syntes där borta mitt älskade land,
och alarne susade mildt på dess strand,
och vattnet mot klippan sig bröt;
men solskenet log uppå skogsfurans topp,
då svälde mitt hjärta af glädje och hopp,
af stundande fröjder jag njöt.

Ej skydde jag bränningars lömska försåt,
blott styrde med brännande längtan min båt,
mot vassbegrönt, solbelyst kust;
men, svallvågen dref mig till obobodd ö,
att sorgsen och ensam och fridlös där dö,
med hjärtats förtärande lust.

Nu stirrar jag gäckad på vågorna ut,
de följa hvarann utan mål, utan slut,
och vaggas i glänsande rad,

och dansa och vandra sin eviga gång,
och brusa och sjunga sin sorgliga sång,
och hviska — jag vet icke hvad!

De rulla sig fort mot den skeppsbrutnas fot,
afspeglade skyarnes mörknande hot,
och blixstens förbländande sken;
af stormarna jagade, saknande hamn,
och brusande vildt emot strändernas famn,
och sanden och skumbestänkt sten.

Du, svallvåg, som skiljt mig från alt jag haft
kärt,
från sorgfria tankar, dem länge jag närt, —
hvem förde dig grymt i min väg?
O, hvem bjöd dig hindra min hoppfulla färd?
Hvi drog du mig bort till en ökenlik värld?
O, svallvåg, o, svallvåg, mig säg! —

Ett råd.

Var framför alt på denna jord — försiktig,
tänk tusen gånger, innan du vill handla!
För denna värld medborgare blir vigtig,
blott mask han bär och snabbt sig vet för-
vandla.

Blott han sitt väsens inre troget gömmer,
sin värdighet ej för sin känsla glömmar,
ej någon dödlig honom omildt dömer.

I natten.

Vik, dystra hop, till mörka afgrundsschakt!
På färd till mig, jag ser en änglaskara —
i rymden ljuf musik — att mig bevara,
hon tågar fram med omotståndlig makt.

En darning skakar än min hela kropp,
mänskäran ny på fästet just sig tänder,
demoners här från mig sig sviken vänder,
och stjärnor glindra till med nyväckt hopp.

Mitt hufvud sjunker åter, lugnadt, trött,
emot min kudde. Strålar sköna, bleka,
uppå mitt kammargolf i stillhet leka,
och sömnens blund mig ändtligt griper sött.

Vid öfvergång till sömn jag tydligt ser,
när skaran stilla stannar vid mitt läger,
det lyckligt är, att väktare jag äger —
ett vidsträkt drömland därpå mot mig ler.

Till en öfvermodig.

Förmätne, höj ej så den stolta nacken! —
Vet du hvar öfvermod sitt ursprung har? —
Den som förhäfves, slinter snart från backen,
men lämnar där bespottarene kvar. —
Var undergifven, tålig, lugn och stilla,
och i ditt inres djup försäkrad var,
att, hvad du yfves för, är blott — en villa!

H o p p.

O, ljufva hopp, du nattens blida stjärna,
du morgonljus på tårfull, daggstänkt lilja,
du skänker lif, ny kraft, ny fröjd, ny vilja,
nytt mod, ny tankegång åt tröttad hjärna!

Mot grämelse kan intet lif sig värna,
men du ger tröst i tusen sorger, strider,
du kommer ljuf till den, som ängslas, lider,
och själfva sorgen kan ej mot dig spjärna.

Ja, äfven mig, du sporra kan och lifva,
om ock blott vishet jag här nere prisar,
förvissad om, att dina gracer, gunster,

på lifvets väg blott äro drömmar, dunster,
en hägrings spel, som ökenvandrar'n lisar,
då törst och längtan honom framåt drifva.

Reflexioner.

I.

För praktfull dräkt och festligt prydda kläder,
så mången arm arbetar, samlar, sparar,
likgiltig för att kroppens kraft försvagas;
och dock en dyrbar dräkt så föga gläder,
och nöjet att den äga föga varar,
om sömnen ögat flyr än', när det dagas:
är kinden hektisk, anden äfven trånar, —
en sirad dräkt ett sjukligt anlet' hånar.

II.

För åskans dunder svaga andar bäfva,
för ljungeld skyla blicken, de med handen,
orkanen kommer dem att jämra, lida,
i lyckans solskensdag de sig förhäfva,
bele hvad förr dem tvang i hårda banden,
för att vid motgång ny i ängslan kvida:
Men ljungeld, åska, storm, dock luften rena,
och motgång sinnet kufva kan allena.

Höst.

Små strömoln skrida åter stilla fram,
och gulnadt löf kring marken rolöst irrar,
nyss än här hördes fåglarösters glam,
månskifvan nu mot jorden trånsjukt stirrar.

Gult löf, gult löf, höst, endast, endast höst,
trädgrenar kala, tistlar hvassa, nakna,
ett isigt lugn i länge härdadt bröst,
ej hopp, ej dröm, ej något ljuft att sakna.

Med dåsig hjärna, trött och sömnig blick;
jag skådar ut mot horizontens gränser,
ser liten strimma rodna där och glöda,

minns dem som hädan gått, minns alla döda,
på aftenhimlen Sirius praktfullt glänser —
männ' någon af dem dit från jorden gick?

Förgät mig ej!

Förgät mig ej, jag förr så ofta sade,
förgät mig ej! så genljöd stormens dån;
Förgät-mig-ej invid mitt bröst jag lade,
Förgät-mig-ej, — af ödet hvilket hån!
Förgät-mig-ej föll vissnad ned i sanden,
låg där, förtrampad af min egen fot: —
Jag bär dock nu Förgät-mig-ej i handen
och fäster blicken vid dess fina rot; —

förgät mig ej, jag säger än, men lugnad,
förgät mig ej, — ack, hvem? Kanske jag vet,
Förgät-mig-ej jag ut i rymden slungar; —

om någon sorg mitt hufvud dåft betungar,
jag tänker här i tystnad, ensamhet:
förgät mig ej, kom död, men kom med huggnad!

Friskt mod.

Friskt mod! Hvert lif sin ljusa sida har,
men tröttna, tröttna blott för all del icke,
om du har sorg ur Lethes våg du dricke!
där finns ännu för dig en bägar' kvar.

Friskt mod! för framtiden din omsorg spar!
arbeta flitigt, gräm dig icke ständigt,
när lyckan vill, hon stiger in behändigt,
till dig, ja, just till dig med panna klar.

Friskt mod, om äfven sjukdom tågar in,
till dig och ser på dig med blick så hålig,
vet, sjukdom sträng har ock sin ebb och flod:
alt stiger, sjunker, stiger åter, mod!
Hvad än må hända, bida, var blott tålig,
när lugnt du kämpar segern sist blir din.

Feberhviskningar.

Den sjuke ligger i dvala.

1.

— Du älskar en, som valt en annan,
du lider, ängslas mer och mer.

2.

— Hon bär ett vemodsdrag kring pannan,
i hennes blick ett djup du ser. —

3.

— Finns någon nyckel till det hjärtat?

4.

— En ande stal den ju i går.

5.

— En kvinnas ogunst har dig smärtat,
förgätne, du, som ensam står.

6.

— Minns du en tid af sällhetsskimmer,
då längtan henne drog till dig? —

7.

— Det var en natt vid månskensglimmer,
en skog af barrträd, enslig stig.

8.

— Minns du, tillsammans då I gingen,
i tystnad, vårligt svärmeri?

9.

— Åh, det är glömdt, och ingen, ingen
vet något däraf mer än I.

10:

— Låt bli om forna tider knysa!

11.

— Hvad är du nu för henne, mask?

12.

— Af vinterns skärpa vill du rysa,
vik undan, svärmod, vän, var rask! —

13.

— Sex veckor än, ej år, ej månar' —
du blir din plåga ändtligt fri.

14.

— Där långt i östern himlen blånar,
Sch !!! morgon gryr, nu tåga vi.

I kyrkgårdsparken.

Ur likkapellet, orgeltoner brusa,
I kyrkgårdsparken hvilat ännu snö,
Här är ett fruset strå, ett brutet rö; —
Än syns ej azur, inga vårmoln ljusa.

Och vandrarn stiger djupt i kalla drifvor —
Dock bidar, bidar sällhet, hvar han går.
En dag han bidas själf af svartklädd bår.
Men parken bidar vår med sol och vivor.

Strömoln.

De lätta strömoln, väf i eterns hägn,
de röra sig med kanter solomgjutna,
de båda ljuft i sommarvärmen, rägn,
träd, plantor, bida tigande och slutna.

I lugna drömmar långsamt kretsa de,
och tankfullt bortom jordens rund de blicka,
de vira sig, de skiljas åt, de le,
och etern syns af dem sig bälten sticka.

Den tröttade, som modlöst blickar ned,
i hafvets djup, af inre villor ängslad,
ser där på azurgrund en krusning bred,
och dröjer undrande, men stilla, fångslad.

De lätta strömoln, väf i höghvälfdt loft,
förströ, förskingra grubblerier tysta,
ge nya intryck åt ett jordestoft,
då de i vida azurn ut sig nysta.

Vid deras färd, på strandens mjuka sand,
en plötslig skugga då och då sig breder,
små strömoln lindra middagssolens brand,
fördunkla skogens vilda snår och leder.

Framglidande i rymdens ocean,
från jordens dunster luftig drägt de taga, —
gladt vore följa dem på ljushöljd ban',
då de till fjärran länder sorglöst draga.

Vid hafsbandet.

De leka, böljevattnen, skönt och blidt,
och solen kastar strålig glans däröfver,
där skimrar grönt, där skimrar pärlehvitt,
där är ett sorl, ett skvalp, som lugnar, söfver.

Den myckna oro tiden vandrarn bragt,
fördomnar ljuft, bedöfvas mildt af brusset,
demoners hop och gastars hämska makt,
förflyktigas vid sken af middagsljuset.

Och azurn ler, då den sin bild ser i
det friska hafvets okändt djupa spegel:
Här vandrarn rastar, men, hans fantasi
för honom längre ut med spända segel.

April 1890.

Med sakta steg syns våren framåt skrida,
dock döljes solen än af töcknig slöja,
och gråa dunster sig ur jorden höja,
men hon skall komma, vän, blott du vill bida!

Hur' måste icke alt här nere lida
och vänta tåligt på en solskensstrimma,
som snart dock sjunker ned i moln och dimma, —
en hälsning blott, till dem, som kämpa, strida.

Skärp blicken väl, se ut mot fjärran trakter!
så jord som haf en längtan bär till ljuset,
hvar liten planta trängtar, hoppas stilla,

på vår och fröjd — en snart försvunnen villa,
men dock en skänk från höga fadershuset,
till tröst en stund, till tro på ljusets makter.

Ny vår.

Så långt som klarnad blick kan se,
ny vår sig ter vid solens brand; —
hvar är nu Styx med enslig strand,
och hvar blef vinterns sorg och ve? —

Nu azurn ler mot vårdars rad,
på kyrkgårdsparkens dunkla grund,
nu glindra fjärran, haf och sund,
nu grönska örter, gräs och blad.

Vid likkapellet lugna hus,
en vingad skara slår sig ned; —
en susning hörs bland parkens träd:
Ny vår, ny vår, med lif och ljus!

Välkommen glädje!

Välkommen, glädje, hvem har hit dig bragt?
Blef du af vinden sänd i morgonväkten?
Aurora nyss steg upp i purpurdräkten, —
flög du i hennes spår från fjärran trakt?

Välkommen blott, men tag dig väl i akt!
Uti mitt rum än nattens skugga drömmar,
och bak min sänggardin sig ängslan gömmer,
en spindel svart sig på min kudde lagt.

Nej, — jaga skuggan bort och spindeln med,
och stanna hos mig länge, länge, länge!
Här i min kammare en ljusning bred!

Låt ingen ana, när till mig du skred,
förströ mig, hvarje sorg du utestänge,
välkommen, tack, du blir min lyckas smed!

Diktarns graf.

På kyrkgårdsparkens stilla ro
ser vårsol vänligt neder,
ur glömda kullar örter gro,
ur videt knoppen träder.

På diktarns graf står lyran blank,
med gyllne strängar, fina,
en tärpilsstam är lutad slank,
där vårdens skrift syns skina.

Från likkapellet orgelns brus
till grafven ut hörs tona,
det smälter hop med vindens sus,
i trädens höga krona.

Och när det tystnat, fåglars skar'
 kring kullen vårsång sjunga,
 hvad som se'n lång tid multnat har,
 får lif i blomster unga.

Mig tycks som skulle smärtans ve,
 här bli till genius fager,
 och diktarns bild från ofvan le,
 hit ned i strålljus dager,

och döden, den han offer gaf,
 längs gången lekfullt skrida,
 och poesin omkring hans graf,
 hans ankomst än förbida.

Kanske, när sekler lupit hän,
 skall diktarn återkomma,
 då jord, som täcker nu hans ben,
 i vårprakt ny skall blomma.

Då skall den röst, som döden bräckt,
 än högre klart sig höja,
 en andligt längre hunnen släkt,
 kring diktarns lyra dröja.

R å d.

Bär tåligt bördan, som dig ödet gaf,
 din lefnads kval och ve med kraft och ära,
 ej oförrätter städs i minnet haf,
 fly icke fegt, då smärtan står dig nära.

Förbida lugnt den starka midnattsstorm,
 som hotar dig ur redan mörknad himmel,
 sök Gud, sak samma under hvilken form,
 blå azur ana bakom strömolns vimmel.

Ditt mod bepröfva väl i lifvets dust,
 förräderi och läghet sky som pesten,
 beträd det godas väg med nit och lust,
 mot döden gå som mot den främsta gästen.

Då skall det vågsvall, styrdt af vindens makt,
 som våldsamt dig mot bränning ville krossa,
 slå om i lugn utöfver hafvens schakt,
 en okänd hand dig mildt ur tvång förlossa.